

Sygn. akt: I C 1841/17 upr.

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 września 2017 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Piotr Żywicki
Protokolant:	stażysta Sylwia Waślicka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 21 września 2017 r. w O.

sprawy z powództwa P. (...) z siedzibą we W.,

przeciwko E. D. (1),

o zapłatę,

oddala powództwo.

/-/ SSR Piotr Żywicki

Sygn. akt I C 1841/17

UZASADNIENIE

Powód P. (...) we W. wniósł o zasądzenie od strony pozwanej kwoty 5212,83 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu oraz kosztami procesu.

W uzasadnieniu swojego roszczenia powód wskazał, że strona pozwana zawarła z (...) Bank S.A. umowę pożyczki pieniężnej. Powód na podstawie umowy cesji przejął od wierzyciela pierwotnego wierzytelność wobec strony pozwanej. Powód zawarł ze stroną pozwaną umowę ugody w której pozwany uznał całą wierzytelność przysługującą poprzedniemu wierzycielowi w kwocie 4770,38 zł oraz zobowiązał się do spłaty tej należności w ratach wraz z odsetkami. Na dochodzoną kwotę składa się: należność główna w kwocie 4770,38 zł oraz odsetki w wysokości 179,54 zł i 262,91 zł.

Pozwana E. D. (2) nie wniosła odpowiedzi na pozew, nie stawiła się także na rozprawie.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 15 maja 2015r. pomiędzy (...) Bank S.A. z siedzibą we W. a powodem została zawarta umowa cesji bliżej niesprecyzowanych wierzytelności. Przeniesienie wierzytelności miało nastąpić „pod warunkiem uiszczenia przez Kupującego całości Ceny Sprzedaży” (pkt 5.2 umowy).

W dniu 16.04.2016r. powód zawarł z pozwaną umowę ugody, której przedmiotem była nabyta przez niego na podstawie umowy cesji od (...) Banku S.A. wierzytelność wynikająca z umowy zawartej przez pozwaną z (...) Banku (...) S.A.

(dowód: umowa cesji k. 19-23; umowa ugody k. 26-29).

(...) S.A. we W. (będący innym podmiotem niż reprezentujący powoda (...) S.A. we W.) sporządził pismo z dnia 04.08.2016r. zawierające oświadczenie o wypowiedzeniu umowy ugody oraz wezwanie pozwanej do zapłaty.

(dowód: wezwanie do zapłaty – k. 25)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu w całości.

Zgodnie z art. 339 §1 i 2 kpc jeżeli strona pozwana nie stawił się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny. W tym wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

W ocenie sądu okoliczności przytoczone w pozwie oraz w pismach doręczonych pozwanemu przed rozprawą budziły wątpliwości sądu, zaś dowody zaoferowane przez powoda nie pozwoliły na podzielenie jego twierdzeń.

Powód nie udowodnił, że przysługuje mu jakiegokolwiek roszczenie względem strony pozwanej. Zgodnie z ogólną zasadą wyrażoną w art. 6 kc ciężar udowodnienia faktu spoczywa na tym, kto z faktu tego wywodzi skutki prawne. Na gruncie prawa procesowego odpowiednikiem art. 6 kc jest przepis art. 232 kpc, zgodnie z którym strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. W myśl przytoczonych przepisów, to na powodzie spoczywał ciężar udowodnienia faktów uzasadniających jego roszczenie.

Powód wywodzi swe roszczenie z umowy cesji wierzytelności, na podstawie której miał nabyć wierzytelność przeciwko stronie pozwanej. W świetle umowy warunkiem przeniesienia nabywanych wierzytelności była zapłata określonej w umowie ceny. Powód nie przedstawił jakiegokolwiek dowodu na okoliczność ziszczenia się tego warunku.

Ponadto z samej umowy tej nie wynika, aby przedmiotem obrotu była wierzytelność wobec strony pozwanej i aby powód stał się nabywcą jakiegokolwiek wierzytelności przysługującej zbywcy względem strony pozwanej. W umowie wierzytelność taka nie jest wymieniona.

Powód wprawdzie załączył wydruk „wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji” (vide: k. 24) jednakże zdaniem Sądu nie jest to wystarczający dowód na to, że powód nabył przedmiotową wierzytelność. Nie wynika z niego, aby był integralną częścią umowy sprzedaży wierzytelności. Dokument ten został sporządzony przez powoda i może stanowić jedynie dowód tego, że osoba która go podpisała złożyła oświadczenie określonej treści.

Dowodem na nabycie wierzytelności nie jest także umowa ugody zawartej z pozwaną. W świetle tej umowy jej przedmiotem miałyby być wierzytelność wobec pozwanej wynikająca z umowy zawartej przez nią z (...) Bank S.A., która następnie miała zostać nabyta przez (...) Bank S.A. i następnie sprzedana na rzecz powoda (k. 26). Z twierdzeń zaś pozwu wynika, że podstawą faktyczną powództwa jest wierzytelność wynikająca z umowy zawartej przez pozwaną z (...) Bank S.A. jako wierzycielem pierwotnym (por. k. 13). Dodatkowo wskazać należy, że powód nie udowodnił skuteczności wypowiedzenia umowy ugody. Przedłożył do akt jedynie wydruk oświadczenia (bez dowodu doręczenia go stronie pozwanej) złożonego w dodatku przez podmiot inny niż strona umowy ugody (por. k. 26 i k. 25).

Reasumując wskazać należy, że powód nie udowodnił nie tylko nabycia wierzytelności wobec strony pozwanej, ale i jej istnienia.

Zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 12.07.2006 r. (V CSK 187/06, publ. MoP 2006/16/849), w przypadku cesji wierzytelności, warunkiem otrzymania należności przez nabywcę długu jest udowodnienie, że takie prawo przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi. Żądanie zapłaty należności w sytuacji, gdy doszło do sprzedaży jej przez pierwotnego wierzyciela musi być udokumentowane w sposób wykluczający jakiejkolwiek wątpliwości dłużnika co do wierzyciela uprawnionego do zapłaty, szczególnie aktualizuje się to w sytuacji, gdy te same wierzytelności coraz częściej przelewane są wielokrotnie i uczestniczą w tym podmioty profesjonalnie zajmujące się obrotem wierzytelnościami, co przybiera aktualnie coraz większy rozmiar.

Dodatkowo wskazać należy na fakt, że powód jako profesjonalista nie powinien zakładać, że strona pozwana nie stawi się na rozprawę i nie wda się w spór, zaś sąd opierając się jedynie na twierdzeniach pozwu wyda wyrok zaoczny w całości uwzględniający powództwo. Lektura treści pozwu i załączonych do niego dokumentów pozwala stwierdzić, że powód już w pozwie złożył stosowne wnioski dowodowe i załączył dokumenty mające być przedmiotem postępowania dowodowego. Liczył się zatem z możliwością powstania uzasadnionych wątpliwości w rozumieniu art. 339 kc a tym samym z koniecznością przeprowadzenia przez sąd postępowania dowodowego. Jednakże wymaganiom stawianym przez art. 6 kc oraz art. 232 kpc nie sprostał.

Z uwagi na powyższe okoliczności sąd oddalił powództwo.

/-/ SSR Piotr Żywicki